

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 224

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

» » » 'Εξωτερικῇ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Εἰς τοὺς τάφους τῶν Μυκηνῶν ἀνεκαλύφθη μεταξὺ δύο ἄλλων καὶ ἡ προκειμένη προσωπίς, ἥτις ἐχρησίμευε πρὸς προφύλαξιν τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ. Εἶναι φύλλον λεπτοῦ χρυσοῦ, πολὺ ἀτέχνως ἐξεργασμένον, ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅλας ταύτας τὰς προσωπίδας ὁ τύπος τοῦ προσώπου δὲν εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς τὸν ὁποῖον ἀπαντῶμεν εἰς τὰς παραστάσεις τῶν θεῶν καὶ ἡρώων, ὑποτίθεται ὅτι ἕκαστος ἦτο ἀπομίμησις τῶν χαρακτήρων τοῦ νεκροῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐσκέπαζεν ἄλλως ὅλαι αἱ προσωπίδες θὰ ἦσαν τοῦ αὐτοῦ τύπου.

Τινὲς μάλιστα εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ χρυσοῦς ἐτίθετο θερμὸς ἀκόμη καὶ εὐκαμπτος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ καὶ διὰ τῆς πίεσεως

Χρυσὴ προσωπίς ἐκ Μυκηνῶν.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

ἐλάμβανε τὸν τύπον τῶν χαρακτήρων του. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐξηγεῖ τὴν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας ἐργασίαν, ὡς λ. χ. τῶν ὀφρύων τοῦ μύστακος κτλ.

Εὗρέθη καὶ τετάρτη χρυσὴ προσωπίς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Μυκηνῶν, ὅχι ὅμως ἀνθρωπίνη, ἀλλὰ παριστώσα μορφήν λέοντος. Καὶ αὕτη ὅμως φαίνεται ὅτι ἐκάλυπτε πρόσωπον ἀνθρώπινον.

Ὡστε ὁ Ὅμηρος, οὔτε οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἀναφέρουν τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ καλύπτονται τὰ πρόσωπα τῶν νεκρῶν διὰ προσωπίδων, αἵτινες ἦσαν ἀπομίμησις τῶν χαρακτήρων των. Εἰς δὲ τοὺς Αἰγυπτιακοὺς τάφους εὗρέθησαν ξύλινοι προσωπίδες παριστάνουσαι ὅλαι τὸν αὐτὸν τύπον.

Τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπατοῦν.

Τὰ ἄνθη ἐψιθύριζαν στὸν κήπον μὴν ἡμέρα,
'Ελύγιζαν κ' ἐσεῖοντο κ' ἐστάλαξαν δροσιά.
'Εχύνετο μωσχοβολὰ τριγύρω στὸν ἀέρα,
Καὶ σὰν πνοὴ ἤκουετο ψιλὴ κρυφομιλιὰ.

Πρῶτο τὸ ρόδο τ' ἀπαλὸ παράπονον ἀρχίζει
"Ταῖρι δὲν ἔχω στήν ἀσπὴ, στὸ χρῶμα, στήν θωριά,
'Αλλ' ἂν καὶ ὡς βασιλίσσαν ἡ φύσις μὲ γνωρίζῃ,
'Αγκάθια εἰν' ὁ θρόνος μου, μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά."

Τὸ κρίνον ἀποκρίνεται σπῆς φίλης του τὸν πόνο,
"Θάρρος! γλυκερά μου ἀδελφῇ. Μὲ βλέπεις τὸ ἄγνόν;
Τῆς μαύρης λάσπης γέννημα, τὸ μέτωπον σηκώνω,
Σὰν χιόνι ἀηγιόδατο πάντα στὸν οὐρανόν; "

Ἡ δάφνη, ἡ ἐπαινετὴ, βαρεῖα ἀναστενάζει
"Μὴ βλέπετε τὰ κάλλη μου τὰ ροδοφουντωτά.
Τὴν πίκραν τῆς καρδίας μου κανεὶς δὲν ἐξετάζει,
Φαρμακερὰ τὰ δάκρυα ποῦ χύνω θολερά."

Τὸ ταπεινὸ χαμόμηλο προβάλλει λυπημένον
"Πρόστυχον ἄνθος σὰν ἐμὲ ὅλοι περιφρονοῦν,
'Αλλὰ καλὸν ἀντὶ κακοῦ τοῖς κάμνω, τὸ καυμένο,
Καὶ πάντοτε μωσχοβολῶ, δσάκις μὲ πατοῦν."

Κ' ἐνῶ τοῦ κήπου ἦκουα τὸν στεναγμὸ κρυμμένη,
Τὰ ἄνθη παραιοῖσα μὲ ὄντα λογικά.
"Ἐτσι ἀναστενάζομεν οἱ πλέον ζηλεμμένοι.
"Ἐτσι τῆς τύχης τὰ κακὰ ἡ ἀρετὴ νικά."
«Χ λ ό η.»